

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **A. B.**
státní příslušnost: X
X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022, č. j. OAM-264/ZA-ZA10-K01-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022, č. j. OAM-264/ZA-ZA10-K01-2022, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce neuspěl se svojí žádostí o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji zamítl pro zjevnou nedůvodnost, protože žalobce pochází z Moldavska. Česko tuto zemi s výjimkou Podněstří považovalo za bezpečnou zemi původu. Země původu však nelze označovat za bezpečné s územními výjimkami. To potvrdil i Soudní dvůr Evropské unie. Žalovaný se proto

při posuzování žádosti žalobce vydal špatnou procesní cestou. A porušil tím žalobcova práva.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 8. 3. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Jako poslední místo svého bydliště uvedl vesnici X v Moldavské republice. K důvodům své žádosti uvedl, že v Moldavsku je špatná ekonomická situace a nejsou tam pracovní příležitosti. Chtěl by zůstat v Česku, aby mohl finančně podporovat své rodiče a malou sestru v Moldavsku. Také zde má ukrajinskou přítelkyni. Do Česka žalobce jezdil od roku 2019 za prací. Naposledy přijel v roce 2021, chytila ho ale policie a dostal správní vyhoštění. Předtím se snažil prodloužit si vízum. To se mu nepovedlo, tak zde zůstal nelegálně, aby mohl pracovat. V Moldavsku je práce špatně placená. Zde na stavbě vydělává trojnásobek. Žalobce popřel, že by měl ve vlasti jakékoli problémy se státními orgány, soudy nebo armádou. Stejně tak nečelil problémům v souvislosti s jeho rasou, národností, pohlavím, náboženstvím nebo politickým přesvědčením. Návratu do vlasti se obává pouze z toho důvodu, že tam zřejmě nenajde práci.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 3. 2022, č. j. OAM-264/ZA-ZA10-K01-2022 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl žádost žalobce pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ve znění do 30. 6. 2023 („zákon o azylu“). Vyšel z toho, že na základě § 2 bodu 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění do 30. 9. 2023 („vyhláška“), Česká republika považovala *Moldavsko s výjimkou Podněstří* za tzv. bezpečnou zemi původu.
4. Pokud žadatel pochází z bezpečné země původu, tíží ho zvýšené důkazní břemeno. Je na něm, aby prokázal, že v jeho případě danou zemi za bezpečnou považovat nelze. To se žalobci nepodařilo. Žalovaný uznal, že realita dodržování práva vykazuje v Moldavsku zásadní nedostatky, zejména v soudnictví a že v psychiatrických léčebnách a vězeňském systému dochází k porušování lidských práv. Nedá se také vyloučit existence případů pronásledování podle čl. 9 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany („kvalifikační směrnice“). Zejména tam hrozí nepřiměřené či diskriminační trestní stíhání nebo trestání. To dopadá ve velké míře na politické oponenty, jejich obhájce, ochránce lidských práv nebo aktivisty občanské společnosti. Žalobce však do žádné z těchto kategorií nespadá. A neuvedl, že by měl potíže se státními orgány.
5. Ohledně vztahu žalobce s jeho ukrajinskou přítelkyní žalovaný odkázal na konstantní judikaturu. Plyne z ní, že v případě zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost se neposuzuje, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
6. Závěrem žalovaný uvedl, že po celkovém zhodnocení považuje žádost žalobce za čistě účelovou. Žalobce ji podal po několikaměsíčním pobytu v Česku. A až poté, co dostal správní vyhoštění. Nijak neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný proto zamítnul jeho žádost pro zjevnou nedůvodnost. Dodal, že se v těchto případech neposuzuje, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. **Žalobce** namítá, že domněnka bezpečnosti země původu je vyvratitelná. Žalovaný musí v každém jednotlivém případě zkoumat, zda ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. V případě žalobce tomu tak není. Žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí. Vycházel ze zprávy *Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu*, odkazuje však pouze na obecné informace, které nijak nesouvisí s individuálními důvody žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Tuto zprávu navíc vypracoval sám žalovaný. Nelze ji proto považovat za objektivní. Vznikla pro účely zařazení Moldavska na seznam bezpečných zemí původu, nikoliv pro účely individuálního posouzení důvodnosti žádostí o mezinárodní ochranu.
8. Při použití konceptu bezpečné země původu sice leží větší část důkazního břemene na žadateli. Neznamená to však, že by se na něj důkazní břemeno kompletně přesunulo a že by žalovaný mohl zcela rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních zpráv o zemi původu. I v tomto případě má žalovaný povinnost řádně zjistit skutkový stav. V případě žalobce to neudělal.
9. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že řádně zjistil skutkový stav a obstaral si k tomu náležité informace o zemi původu. Žalobní námitky se pohybují pouze v rovině obecného nesouhlasu s obsahem rozhodnutí žalovaného. Žalobce ovšem v řízení neuváděl žádné relevantní skutečnosti. Neunesl své břemeno tvrzení, ač mu k tomu žalovaný vytvořil dostatečný prostor. Snaha o legalizaci pobytu není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

IV. Další skutkový a procesní vývoj během řízení před soudem

10. Soud usnesením ze dne 11. 7. 2022 přerušil řízení s ohledem na předběžné otázky položené Soudnímu dvoru usnesením zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022-30.
11. Soud se mj. Soudního dvora ptal, zda lze označit za bezpečnou takovou zemi, která ve vztahu k celému svému území nesplňuje podmínky vymezené v příloze I směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“). Vyjádřil názor, že *pokud některá území konkrétní země nesplňují tyto podmínky, diskvalifikuje to danou zemi jako celek z možnosti jejího zařazení na seznam bezpečných zemí původu*. Kromě toho se krajský soud Soudního dvora ptal, zda z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice plyne, že v případě diskvalifikace země z možnosti jejího zařazení na seznam bezpečných zemí původu má k této skutečnosti přihlížet z vlastní iniciativy i bez žalobní námitky.
12. Soud proto považoval za vhodné vyčkat, zda se Soudní dvůr přikloní k výše uvedenému názoru, že určitá země nemůže být na seznamu bezpečných zemí původu, pokud její část nesplňuje podmínky v příloze I procedurální směrnice. To u Moldavska mohl být případ Podněstří, které Moldavsko nemá pod svojí efektivní kontrolou.
13. Velký senát Soudního dvora ve věci CV rozhodl rozsudkem ze dne 4. 10. 2024 („rozsudek Soudního dvora“) takto:

„2. Článek 37 procedurální směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice.

3. Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice ve spojení s článkem 47 Listiny EU musí být vykládán v tom smyslu, že je-li k soudu podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37 této směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a *ex nunc* posouzení, které stanoví tento čl. 46 odst. 3, přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice, i když toto porušení není na podporu tohoto opravného prostředku výslovně namítáno.“

14. Soud dal účastníkům řízení možnost, aby se k věci po rozsudku Soudního dvora vyjádřili. Žalovaný namítal, že by přísně formalistický přístup soudu znamenal nepřiměřené prodlužování správního řízení a především jeho „odindividualizování“. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobce nemá.
15. Žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné zkoumá, zda žadatel vůbec uvádí jakékoliv důvody vztahující se k mezinárodní ochraně (tedy zda by vůbec mohlo dojít k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy). Pokud je neuvádí, je namístě postup podle § 16 odst. 1 zákona o azylu, jestliže žalovaný nevyužije postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. I v případě použití konceptu bezpečné země původu musí zkoumat důvody, pro které žadatel usiluje o udělení mezinárodní ochrany, avšak v jiném režimu rozložení důkazního břemene. I v případě postupu podle § 16 zákona o azylu jde vždy o rozhodnutí meritorní, ve kterém se žalovaný věcně vypořádává s uvedenými důvody. Žalobce ovšem neuvedl důvody, které by bylo možné za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany považovat. Věcně je tedy rozhodnutí žalovaného správné a forma, kterou rozhodnul, nemá vliv na celkový výsledek řízení, kterým je nenaplnění definičních kritérií uprchlíka a neexistence hrozby vážné újmy.
16. Pro účely rychlého postupu tedy žalovaný navrhuje, aby soud v rámci přezkumu *ex nunc* (tj. podle stavu ke dni rozhodování soudu) posoudil důvodnost žalobcem uváděných důvodů, jak vyplývají z rozhodnutí žalovaného a ze správního spisu. A pokud důvody k udělení mezinárodní ochrany neshledá, nechť žalobu zamítne.

V. Posouzení věci

17. Soud přiznává, že tu lze opravdu silně pochybovat o tom, zda žalobce v průběhu řízení před žalovaným uvedl důvody, které by měly relevanci z pohledu azylu nebo doplňkové ochrany. Přesto však nemohl jeho žalobu zamítnout, jak navrhuje žalovaný. Jak soud vysvětlí níže, žalovaný v případě žalobce použil nesprávný procesní režim, v jehož důsledku jeho žádost zamítl pro zjevnou nedůvodnost. Nejedná se přitom pouze o formalitu, ale o vadu působící nezákonnost jeho rozhodnutí.

V. a. Vymezení Moldavska jako bezpečné země původu odporovalo procedurální směrnici, a proto žalovaný nemohl postupovat podle § 16 odst. 2 zákona o azylu

18. V době rozhodnutí žalovaného bylo Moldavsko s výjimkou Podněstří na seznamu bezpečných zemí původu ve vyhlášce. Podle rozsudku Soudního dvora ovšem čl. 37 procedurální směrnice brání tomu, aby třetí země mohla být bezpečnou zemí původu,

pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež uvádí příloha I této směrnice.

19. Skutečnost, že Podněstří, které je součástí Moldavska, nesplňovalo podmínky přílohy I procedurální směrnice, vlastně plyne už z toho, jak Ministerstvo vnitra ve vyhlášce Moldavsko vymezilo. Pokud z Podněstří učinilo výjimku z jinak (podle jeho názoru) bezpečného Moldavska, už tím samo říká, že Podněstří podmínky procedurální směrnice nesplňovalo. Tento závěr podporuje i obsah informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu. Zejména lze odkázat na zprávu *Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv. Stav: leden 2022 ze dne 31. 1. 2022* (tato zpráva v době rozhodování žalovaného byla zhruba dva měsíce stará, byla tedy aktuální).
20. Příloha I k procedurální směrnici vyžaduje, že se země – podle Soudního dvora z hlediska jejího celého území – považuje za bezpečnou zemi původu, jen pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle čl. 9 kvalifikační směrnice, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ze zprávy zmíněné v předchozím odstavci přitom plyne, že *v Podněstří dochází k četnému mučení a jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení*. Zejména ze strany tamějších orgánů i policie, která si špatným zacházením vynucuje výpovědi. K mučení a nelidskému zacházení dochází také ve vazebních a vězeňských zařízeních.
21. Podle písm. b) přílohy I procedurální směrnice se také má vzít v úvahu rozsah, v jakém se poskytuje ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení, prostřednictvím dodržování práv a svobod stanovených v Úmluvě nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit. Podle čl. 1 Protokolu č. 13 k Úmluvě, jehož je Moldavsko smluvní stranou, se přitom trest smrti ruší a nikdo nesmí být odsouzen k takovému trestu ani popraven. Podle čl. 2 téhož protokolu od jeho ustanovení nelze odstoupit podle čl. 15 Úmluvy. Přesto ze zprávy zmíněné v bodě 19 výše plyne, že podle podněsterských právních předpisů lze udělit trest smrti za závažné trestné činy a trest smrti tam nebyl zrušen – přes moratorium, které minimálně v jednom případě podněsterské orgány nedodržely. Podmínky písm. b) přílohy I procedurální směrnice tedy Podněstří taktéž nesplňuje.
22. A v neposlední řadě se podle písm. d) přílohy I procedurální směrnice má vzít v úvahu rozsah, v jakém se poskytuje ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení, prostřednictvím systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod. Ze zprávy zmíněné v bodě 19 výše přitom opět plyne, že oběti násilí v Podněstří neměly možnost dovolat se ochrany či spravedlnosti, ani se neobjevily informace o přijatých nápravných opatřeních či stíhání pachatelů násilí.
23. Z toho všeho podle soudu plyne, že *Podněstří nesplňovalo materiální požadavky přílohy I k procedurální směrnici*. V takovém případě je však následek podle rozsudku Soudního dvora jasný: Moldavsko – jehož součástí Podněstří z pohledu mezinárodního práva je, ač nad ním Moldavsko nevykonává účinnou kontrolu – vůbec nemohlo být bezpečnou zemí původu.

24. Přitom není podstatné, že žalobce není z Podněstří a pochází z „bezpečné“ části Moldavska. Aby totiž bylo možné označit třetí zemi za bezpečnou zemi původu, musí tato země splňovat podmínky uvedené v příloze I na celém svém území. Nelze proto tvrdit, že pokud žalobce pochází z „bezpečné“ části Moldavska, tak se na něj i tak mohl použít režim § 16 odst. 2 zákona o azylu [resp. čl. 31 odst. 8 písm. b) ve spojení s čl. 32 odst. 2 procedurální směrnice]. Jak totiž varoval Soudní dvůr ve svém rozsudku, znamenalo by to rozšíření působnosti tohoto zjednodušeného (výjimečného) režimu (bod 71 rozsudku Soudního dvora). To by mohlo vést k tomu, že by se z výjimky mohla stát zásada.
25. Krajský soud proto uzavírá, že pokud v době rozhodování žalovaného § 2 bod 15 vyhlášky vymezoval Moldavsko s výjimkou Podněstří za bezpečnou zemi původu, pak to odporovalo čl. 37 procedurální směrnice (ve spojení s její přílohou I). Toto ustanovení proto soud nepoužil jako neslučitelné s unijním právem. A neměl ho takto použít ani žalovaný. Z toho plyne, že neměl vůbec postupovat podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Nemohl tedy hodnotit, zda se žalobci podařilo vyvrátit domněnku bezpečnosti Moldavska jako země původu. Co je pak hlavní, nemohl ani zamítnout žádost žalobce o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost.
26. O žádosti žalobce tedy měl žalovaný vést plnohodnotné řízení odpovídající požadavkům čl. 31 odst. 1 až 7 procedurální směrnice, tj. řízení ničím neurychlené ve smyslu čl. 31 odst. 8 procedurální směrnice. Pokud namísto toho vedl zjednodušené řízení podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, pak tím porušil práva žalobce. Jeho žalobní námitky kritizující použití konceptu bezpečné země původu v jeho věci, jsou proto ve výsledku důvodné (stejně tutéž problematiku soud posoudil v rozsudku ze dne 16. 10. 2022, č. j. 41 Az 14/2022-154, na který si dovoluje v detailu odkázat).
27. Nad rámec právě uvedeného soud jen upozorňuje na novelizaci vyhlášky (vyhláškou č. 289/2023 Sb., účinnou od 1. 10. 2023), po které je nyní Moldavsko na seznamu bezpečných zemí původu celé. V dalším řízení to bude mít relevanci s ohledem na přechodné ustanovení čl. II vyhlášky č. 289/2023 Sb. Podle něj se žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky posuzují podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění účinném *ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky*. Žalovaný má podle tohoto přechodného ustanovení před vydáním rozhodnutí podle § 16 odst. 2 poučit žadatele o udělení mezinárodní ochrany přicházejícího z Moldavska o skutečnosti podle věty první a umožnit mu prokázat, že v jeho případě stát, ze kterého přichází, za bezpečnou zemi původu považovat nelze.
28. Soud v té souvislosti upozorňuje, že postup podle § 16 odst. 2 zákona o azylu bude v dalším řízení možný, jen pokud informace o Moldavsku, které žalovaný učiní součástí správního spisu, budou dokládat, že tato země skutečně splňuje na celém svém území – tedy včetně Podněstří – podmínky podle přílohy I procedurální směrnice (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, čj. 41 Az 58/2020-52, č. 4270/2022 Sb. NSS, a ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024-38).
29. Jinými slovy bude muset žalovaný na základě aktuálních zpráv doložit, že se situace v Podněstří zlepšila a že již i tato oblast splňuje podmínky požadované procedurální směrnici. Pokud to žalovaný nedoloží, pak § 16 odst. 2 zákona o azylu nebude moci použít. Bude muset žádost žalobce posoudit v plném režimu, případně ji zamítnout jako zjevně nedůvodnou, shledá-li proto některý z důvodů podle § 16 odst. 1 zákona o azylu [viz např. jeho písm. a)].

V. b. Reakce soudu na vyjádření žalovaného k rozsudku Soudního dvora

30. Žalovaný ve svém vyjádření k rozsudku Soudního dvora a jeho dopadům na toto řízení nejprve ve své podstatě namítá, že by zrušení jeho rozhodnutí bylo přepjatě formalistické. Nemělo by podle jeho názoru reálný dopad na práva žalobce, který podle něj stejně nesplňuje podmínky k udělení mezinárodní ochrany.
31. Podle soudu však žalovaný tuto problematiku bagatelizuje. O formalismus nejde. O *žádosti žalobce totiž proběhlo úplně jiné řízení, než mělo*. To samo o sobě nelze akceptovat. Mezi řízením, kde se uplatní § 16 odst. 2 zákona o azylu, a řízení založeném na tzv. „plném přezkumu“ žádosti jsou významné procesní rozdíly. Ty se týkají rozložení důkazního břemene mezi žadatele a správní orgán, podrobnosti pohovoru či shromážděných informací o zemi původu, nebo posuzování dalších forem mezinárodní ochrany (v podrobnostech viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 14/2022-154, část VI.c., a č. j. 41 Az 8/2024-38, část V.c.). Není tedy „jedno“, jaký typ řízení žalovaný o žádosti o mezinárodní ochranu vede.
32. Proto soud nemůže souhlasit se žalovaným, že se ve výsledku „nic neděje“, pokud žádost žalobce vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou kvůli použití konceptu bezpečné země původu, byť vymezení dané země jako bezpečné nesplňovalo požadavky unijního práva. Nejde tu o nežádoucí právní purismus, pokud žalovaný k tíži žalobce postupoval úplně jinou procesní cestou, než měl, a pokud se na této cestě uplatnily mnohem slabší pojistky ochrany práv žalobce.
33. Následně žalovaný navrhuje, aby soud sám posoudil důvodnost žádosti žalobce v rámci úplného a *ex nunc* přezkumu, jak to předvídá čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Jak již soud vysvětlil žalovanému v rozsudcích ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 14/2022-154 (část VI.c.), a č. j. 41 Az 8/2024-38 (část V.c.), udělal by to moc rád. Český zákonodárce však dodnes čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice v jeho úplnosti netransponoval. A zákon takový postup soudu neumožňuje.
34. V zákoně o azylu sice od 1. 7. 2023 je nový § 32 odst. 9, podle kterého platí: „Při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.“ Toto ustanovení se ovšem s ohledem na datum podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nepoužije (viz přechodné ustanovení v čl. II bodu 1 zákona č. 173/2023 Sb.). Kromě toho toto ustanovení stále nepromítá do vnitrostátního práva všechny aspekty čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.
35. Čl. 46 odst. 3 směrnice tak sice může mít v důsledku jeho chybné transpozice přímý účinek, ovšem pouze ve prospěch jednotlivce (žadatele). Stát se ale nemůže vlastního pochybení dovolávat v neprospěch žadatele. Soud zde proto nemá možnost provést úplné a *ex nunc* posouzení žádosti žalobce namísto žalovaného. To bude muset udělat žalovaný v dalším řízení.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm žalovaného váže právní názor plynoucí z tohoto rozsudku.
37. Pokud jde o náklady řízení, žalobci jako úspěšnému účastníkovi řízení vzniklo právo na jejich náhradu. Žádné však nevyčíslil, proto mu je soud nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno dne 30. října 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce